

‘Het is wat het is,’ was wat Jean Mooney zei toen Gertie, nog steeds met haar hoofd bij romantische Hooglanders van eeuwen geleden, door de lage voordeur kwam, naar boven ging om haar winkelschort uit te trekken en oog in oog kwam te staan met tweeëndertig nieuwe pakken gemêleerde mohair in verschillende kleuren.

‘Mam!’ had Gertie woedend naar beneden geroepen. ‘Straks moet ik op een bed van wol slapen!’ De cottage had een voorkamer met een grote open haard – de kamer zelf was klein en de vloer liep schuin af, maar de haard werd omringd door grote houtblokken die enige tijd terug waren ontvreemd bij de scheepswerf. Een paar jaar geleden was er wat druk op ze gezet om op gas over te gaan, maar dat was ook weer overgewaaid en daar was Gertie blij mee. Ze vond het fijn om in de dansende vlammen te staren.

‘Klinkt heerlijk!’ riep Jean terug.

‘Je bent gewoon een hoarder!’

Jean snoof verachtelijk. ‘Ik heb gewoon een vooruitziende blik! De wol wordt steeds duurder.’

Ze keek uit het achterraam, waar weilanden vol schapen vrolijk stonden te grazen in het verende smaragdgroene gras, dat er vol en dik bij stond na weken zware regenval.

‘Hoewel ik met geen mogelijkheid kan uitleggen waarom, aangezien het alleen maar van daar naar hier hoeft te komen.’

‘Ben je nou aan het speculeren met wol?’

‘Ik snap absoluut niet wat je daarmee bedoelt.’

‘Je gaat het aan de wolwinkel verkopen als de prijs omhoog blijft gaan.’

Er heerste een alom bekende vijandschap tussen Jean en de vrouw van de wolwinkel, waarvan de reden verloren was gegaan in de nevelen der tijd.

‘Ik weet nog steeds niet wat je bedoelt.’

Gertie wierp nog een opstandige blik op de wol, deed de deur van haar slaapkamer dicht en ging weer naar beneden.

‘Ik zou bijna denken dat je van me af wilt. Naast de dikke winst die je kunt maken.’

‘Dus jij denkt dat ik wil dat mijn dierbare enige kind uit huis gaat, wat van de wereld ziet, haar vleugels uitslaat en een leven opbouwt buiten een heel klein stadje? Dat is belachelijk,’ zei Jean, terwijl het theewater begon te koken.

‘Hm,’ zei Gertie fronsend, maar toen ging de bel en kwamen de BK’ers haastig het piepkleine halletje in, dat opgesierd was met schoolfoto’s van Gertie door de jaren heen, helemaal gehuld in wol en met haar zachte zwarte krullen in staartjes of vlechtjes gedwongen.

‘Hé, Gertie,’ zei Cara (of Tara, dat was moeilijk vast te stellen als ze allebei dezelfde gebreide bolle pet ophadden). Cara en Tara waren tweelingen die elkaar haatten, maar hun levenslange vijandschap bizar genoeg aangrepen om gigantische hoeveelheden tijd met elkaar door te brengen, waaronder de meeste avonden. Ze werkten allebei op het plaatselijke gemeentekantoortje en waren ouderlingen in de kerk, waar ze elkaar continu zwartmaakten bij de predikant, die het blijkbaar als een teken van boetvaardigheid en engelengeduld beschouwde om ze hun goddelijke gang te laten gaan, dus eigenlijk werkte het voor iedereen prima. Ze breidden veel felgele mutsjes voor ‘de baby’s in Afrika’ en niemand durfde ooit te zeggen dat wollen mutsen momenteel misschien niet prioriteit nummer één waren in de opkomende landen op dat continent. Misschien vonden ze het verdrietig dat ze zelf nooit baby’s hadden gekregen om voor te breien, maar dat zeiden ze nooit.

‘Wat gaat er vandaag om in dat grote hoofd van je?’

Ze waren ervan overtuigd dat Gerties neiging om weg te dromen een teken van haar superieure intelligentie was, in plaats van iets wat haar danig had dwarsgezet bij haar eindexamen. Niet dat ze het supermarktje zo vreselijk vond, hoor. Het werk was niet zwaar, de mensen waren aardig en ze had tijd te over om in haar eigen dromen op te gaan.

‘Voornamelijk de vraag hoe ik een nest ga bouwen in mijn voormalige slaapkamer,’ zei Gertie.

De volgende die binnenkwam was Marian. Marian was een waardeloze breister, want ze had ontzettend grote handen. Ze kon zich ook niet zo goed opmaken, omdat dat relatief nieuw voor haar was; ze had heel lang op vissersboten gezeten voordat ze tot een bepaald besef over haar ware zelf was gekomen, dus niemand vond het erg en iedereen zette een bek op tegen iedereen in Carso die er iets van zei of er iets van leek te vinden of er iets over op te merken had of er alleen maar uitzag alsof dat weleens zo kon zijn. Dat werkte perfect voor iedereen, behalve voor de incidentele verstrooide voorbijganger die pas merkte dat hij stond te staren als het al te laat was en hij met Jean te maken kreeg, die extreem verontrustend uit de hoek kon komen, zelfs op haar goede dagen.

‘Hé,’ zei Marian. ‘Ik hoor net dat die nieuwe man weer hier is.’

Ze spitsten allemaal hun oren, keken opzij en staarden naar Gertie, behalve Majabeen, die net binnenkwam. Majabeen had een voorliefde voor prachtig, heel precies werk à la Kaffe Fassett. Iedereen zou er meer bewondering voor tonen als ze ooit ophield over haar kinderen en kleinkinderen, hoe geweldig ze waren en hoe ver ze het hadden geschopt. Een beetje opscheppen was respectabel en zelfs te verwachten – Marians dochter die promotie had gemaakt, de neef van de tweeling die vervroegd was vrijgelaten – maar Majabeens kinderen kregen altijd beurzen en prijzen, en dat was natuurlijk geweldig, maar ook een tikkeltje vermoeiend. Majabeen deed net of het allemaal vreselijk zwaar was en verzuchtte altijd

hoe vreselijk het zou zijn als een van haar kleinkinderen een eenvoudige orthodontist zou worden in plaats van cardioloog. Majabeen vond het belachelijk dat Jean zo positief deed over Gerties fantasieleven.

‘Hou op, alsjeblieft,’ zei Gertie, en ze verstopte haar gezicht achter haar breiwerk.

Jean had een voorkeur voor mohair en extravagante truitjes met grote gebreide bloemen erop ‘om het wat interessanter te maken’, maar Elspeth was helemaal van de Noorse truien, in doffe groen- en blauwtinten, de tweeling hield het bij geel en Majabeen was dol op felle, levendige kleuren en dan het liefst alles door elkaar. Marian was meer een beginner, die ook nog kleurenblind was, en ze verzette zich dapper tegen roze voor meisjes en blauw voor jongetjes, dus haar keuzes neigden nogal naar het excentrieke. De gezichten die de jonge ouders die nog maar net in Carso woonden hadden getrokken toen ze een volledig zwarte babyuitzet cadeau kregen, stonden in ieders geheugen gegrift.

Gertie hield juist van subtiele kleuren, heel lichte blauw- en grijstinten die de altijd even veranderlijke lucht weerspiegelden, soms met een dun streepje in een felle kleur – goud, of roze – dat de zonsopgang boven de horizon weergaf; aardse, zachte tinten die het water weerspiegelden en het landschap waardoor ze haar hele leven was omringd. In haar diepste fantasieën droomde ze ervan dat haar ontwerpen alom gevierd waren en overal ter wereld gedragen werden. In de echte wereld kreeg ze vooral klachten van Jean, die vond dat ze de boel een beetje moest ‘opleuken’.

Breien was voor Gertie niet alleen een manier om dingen te maken. Het was zoveel meer. Het was haar methode om zichzelf te troosten na een zware dag waarop de baas chagrijnig was of de klanten ongeduldig. Het was haar manier om haar creatieve kant de ruimte te geven, wat niet kon als ze vakken stond te vullen (hoewel zij altijd degene was die gevraagd werd om displays te maken tijdens de feestdagen),

maar wel als ze oneindig zorgvuldig haar kleuren koos, de woldikte, die vaak zo licht was als disteldons, of experimenteerde met bijvoorbeeld jarenveertigshoudervullingen of een rond dameshoedje.

Het was het plezier om iets te voelen groeien onder haar handen, iets wat zij helemaal zelf had gecreëerd. En de troost van de vertrouwde bewegingen, die haar grootmoeder haar met de papepel had ingegoten. Insteken, omslaan, doorhalen, af laten gaan.

Als ze zorgen of stress had, kwamen haar chaotische gedachten of haar gespannen gevoel altijd tot rust als ze haar breitas opendeed, het gewicht van de naalden in haar handen voelde en aan het kalmerende, tikkende ritme begon, waarbij ze haar fantasie de vrije loop kon laten. Zelfs, dacht ze nu en dan een beetje ironisch, wanneer haar stress veroorzaakt werd door de andere BK'ers, vooral als ze weer eens in zo'n fase zaten waarin ze Gerties liefdesleven wel even op orde zouden brengen.

'Wat voor nieuwe man?' vroeg Jean zenuwachtig. Er werden altijd lange discussies gevoerd over elke man die het kleine Carso aandeed.

'Callum Frost is er weer,' zei Marian zelfvoldaan, omdat zij degene was die het nieuws bracht. 'Hij hangt weer rond bij het vliegveld.'

'Ooo!' zei Jean tegen Gertie. 'Dan moet je daarnaartoe. Borstel je haar.'

'Doe normaal, mam,' zei Gertie. Callum Frost was een Noorse luchtvaartmagnaat die – onder veel meer – de eigenaar was van het kleine maatschappijtje dat vanuit Carso op de eilanden vloog. Hij financierde MacIntyre Air sinds ze vorige zomer een vliegtuig hadden verloren, zeer tegen de zin van Morag MacIntyre, de plaatselijke piloot. Technisch gezien werkte zij – en Ranald, haar opa – nu voor Callum Frost, maar ze deed net alsof dat niet zo was en daar deed Callum niet al te moeilijk over.

‘En trouwens, wanneer zou ik in een vliegtuig moeten stappen?’

‘Je kunt best een keer een vliegtuig nemen!’ zei Jean.

‘Het gaat letterlijk naar de eilandjes voor de kust,’ zei Gertie. ‘Naar plekken waar nog minder te doen is dan hier.’

‘Je kunt ook naar Glasgow!’

‘Oké, mam,’ zei Gertie, want ze wist dat dit de snelste manier was om haar moeder op te laten houden, en jawel, even later begon Majabeen aan een lang verhaal over studiebeurzen dat extreem lastig te volgen was, zodat Gertie in het vuur kon staren en bij alleen het getik van de naalden lekker kon wegdromen...

Het zou iemand zijn om knusse dikke sokken voor te maken – lekker groot en pretentieloos. Het is fijn om ruime sokken te hebben. Ze droomde van iemand... iemand wiens gezicht wazig was. Hij hoefde helemaal niet zo glamoureuus te zijn, want dat was ze zelf immers ook niet. Maar een aardig iemand die 's avonds thuis zou komen, vanuit de kou de warme cottage in – nee, weg daarmee. Ze zou toch echt niet meer in de cottage wonen? Oké, nou, misschien een andere cottage dan, maar dan helemaal van hen, met een prettige indeling en zo'n mooie glazen uitbouw achter, zoals anderen hadden laten maken. En dan zou hij binnenkomen uit de vrieskou, met charmant verwaaid haar, en de gezellige woonkamer in stappen, en er zou een lekker preisoepje op het fornuis staan, en hij zou gewoon zo blij zijn om haar te zien, en zo blij om thuis te zijn, en hij zou zijn armen om haar middel slaan terwijl ze voor het fornuis stond en zeggen: ‘Echt, ik weet niet hoe ik de dag had overleefd zonder die muts,’ en zij zou de kou van hem af voelen komen en zich omdraaien om hem te verwelkomen...

Het leek haar niet zoveel gevraagd, maar het leek duizend kilometer buiten haar bereik.

2

Morag MacIntyre, de plaatselijke piloot, samen met haar grootvader Ranald (en Callums geld, waar ze liever niets over hoorde), was dolgelukkig met haar vriend Gregor. Alles aan die nieuwsgierige, slimme, ingetogen man obsedeerde Morag meer en meer. Het voelde alsof ze nooit genoeg van elkaar zouden of konden krijgen. De rare neigingen die ze van elkaar overnamen, het aantrekken en afstoten van het eerste begin, de seks, de verwondering, de ruzies over de beste manier om af te wassen.

Maar zijn locatie was, zacht gezegd, een probleem. Gregor woonde op Inchborn, een grotendeels onbewoond eiland waar 's zomers één keer per dag een veerboot kwam. Het was niet praktisch en al helemaal niet betaalbaar voor haar om per vliegtuig te forenzen, dus moest ze het doen met vrije dagen waarop ze een lift kon krijgen en als dat niet lukte met de radio, wat niet ideaal was aangezien de helft van het dorp (de mannelijke helft, doorgaans) elk moment kon meeluisteren.

Het zou nog wel oké zijn als ze niet de rest van de tijd moest inwonen bij haar opa Ranald. Ze had geld, dus ze had zelf iets kunnen huren, maar het was hier een en al dure vakantiehuisjes en kopen was ook prijzig. Zoveel huizen in Carso waren lege tweede huizen, wat iedereen woest maakte omdat het zo oneerlijk was. Puur vanwege het feit dat ze in een prachtig plaatsje geboren waren, zouden ze het zich nooit kunnen veroorloven om hier te wonen.

Ze was dol op haar opa en ze had haar eigen kamer, de kamer waar zij en haar broer vroeger altijd sliepen tijdens de

zomervakantie, toen Morag het zo opwindend vond om in het vliegtuig te zitten en Jamie blijer was op het strand, waar hij schelpdiertjes kon bekijken en achter krabben aan kon gaan. Hij was inmiddels een vermaarde natuurfotograaf en illustrator, nadat hij het hart van de hele familie had gebroken door een beurs te krijgen voor een ongelooflijk illustere kunstacademie en extreem gerespecteerd en succesvol was geworden in zijn zelfgekozen beroep (dat helaas dus niet piloot was). Aan het begin van elk gesprek vroeg hij Morag meestal opgewekt hoeveel eenden ze die maand had vermoord.

De kamer stond nog steeds vol met haar oude, licht verweerde paperbacks vol ezelsoren; *Harry Potter* natuurlijk, Garth Nix, en de complete *Biggles*-serie. Het victoriaanse raam met enkel glas keek uit op de wilde zee en meer naar links op het vliegveld. Het huis stond min of meer op instorten, maar de gammele, gezellige sfeer had Morag altijd een fijn gevoel gegeven.

Er was echter één stoorzender en die was bol en streng, en er zat een erg winderige hond aan vast. Peigi.

Toen Morag in het zuiden had gewoond, dacht ze nooit aan Peigi, behalve dan dat ze eigenlijk wel blij was dat er iemand voor Ranald zorgde. Peigi was bij Ranald ingetrokken als 'huishoudster' vlak na het overlijden van zijn geliefde vrouw, Morags oma. Ranald was, zoals zoveel mannen van zijn generatie, stoïcijns doorgegaan met zijn leven en had geweigerd erover te praten, wat iedereen zorgen baarde. Peigi was gekomen om te helpen schoonmaken en voor hem te koken, zodra de stroom meelevend bedoelde lasagne van de burens was opgedroogd, en dat leek wel een redelijke oplossing, want zij was weduwe. Hij kreeg in elk geval wat gezelschap, had Morag gedacht.

Toen Morag vorige zomer hierheen was gekomen om te helpen, had ze Peigi irritant gevonden, maar toen had ze ook niet zoveel met haar te maken gehad.

Nu woonde Morag hier voor langere tijd en betaalde kost

en inwoning (een symbolisch bedrag, want Ranald had niets willen aannemen, maar Morag stond erop. De rest zette ze op een spaarrekening voor... nou ja, voor later. Misschien.). En Peigi vond dat helemaal niets. Ze begon boos te fronsen als Morag de keuken in kwam om een kop thee te maken. Ze bewoog zich luidruchtig door het huis als Ranald en Morag 's avonds bij elkaar zaten om routes en weerpatronen te bespreken en ze werd nog woedender toen Morag Ranald met Kerstmis een geweldige vluchtsimulator gaf en ze urenlang complexe routes voor elkaar maakten en op wolkenkrabbers probeerden te landen.

Ze liet Morag niet koken. Morag was geen geweldige kokkin – dat was heel erg Gregors afdeling – maar ze snakte naar wat variatie op de smakeloze, draderige stoofpotten en pasteien die Peigi klaarmaakte. Ranald zat er niet echt mee, want hij was typisch zo'n man die eten puur als brandstof ziet, maar Morag vond het allemaal maar saaie, ongeïnspireerde kost, niet echt iets waar je zin in had als je thuiskwam na een reeks lastige landingen, snelle draaien of een mechanisch gebrek dat niet kon wachten tot er een technicus beschikbaar was, zodat ze tot aan haar ellebogen in de smeerolie bij het vliegtuig had moeten staan, in de regen.

‘Hoelang blijf je eigenlijk?’ vroeg Peigi nu en dan snuivend.

Aan de andere kant deed Peigi er enorm moeilijk over dat ze het huis als een hotel behandelde als Morag in het weekend opgelucht naar Gregor vluchtte of bij haar ouders langsging. De laatste keer dat ze weg was geweest had Peigi haar even apart genomen, gevolgd door haar hond Skellington, die bij elke stap van zijn korte poten scheten liet. Hij had weer een oogontsteking, waar Peigi nooit iets aan leek te doen, dus hij bleef maar met zijn poot in zijn etterende rode ogen wrijven, rochelend als een verstokte roker. Het hele huis rook naar natte hond.

‘Ik wil het gewoon even weten,’ zei Peigi. ‘Want je grootvader is te beleefd om er wat van te zeggen, maar ik niet. Ge-

woon zodat hij het weet. Wanneer krijgt hij zijn huis terug?’

En Morag had het probleem aan Gregor voorgelegd, in de hoop dat hij misschien zou voorstellen om samen een huisje te zoeken, alleen had hij er heel rustig op gewezen dat ze helemaal nog niet zo lang bij elkaar waren en waarschijnlijk niet moesten gaan samenwonen vanwege ondermaatse stoofpotten, en Gregors bedachtzaamheid was een van de dingen die Morag zo geweldig aan hem vond, maar het bleef irritant.

Dus daar moest ze iets mee, net als met het fijne, maar ook ietwat lastige nieuws dat Nalitha, die onder andere de passagiers incheckte, weer zwanger was. Dat was geweldig, uiteraard, maar Nalitha was al heel lang bij het bedrijf en deed echt alles, en nu moest Morag tamelijk snel op zoek naar een vervanger. Er was werk genoeg in de Hooglanden, dus ze wist niet precies hoe ze iemand kon vinden die het prima vond om passagiers in te checken, bagage te sjouwen en van alles en nog wat af te handelen in hun kleine kiosk in de tochtige metalen loods die Carso trots zijn vliegveld noemde. En haar baas, Callum Frost, van wie ze nogal gehoopt had dat hij zich niet te veel met alles zou bemoeien nadat hij de zaak had overgenomen, leek precies het omgekeerde te doen. Hij was tamelijk weg van Carso.

Maar een huis vinden. Dat was echt een probleem.